

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XIX. (LIX.) ÉVF. 24. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. JÚNIUS 15.

Dicsőretre méltó élet

Írta: V. Carney Hargroves,
a Baptista Világszövetség elnöke

Egyszer Jézus megdicsért valakit egyenességéért. Ez az ember Nátánael volt, akiről Jézus így nyilatkozott: „Egy igazán Izraelita, akiben hamisság nincsen” (vagyis nem csaló, nem képmutató, nem hazug) (Jn 1:48).

Az emberek rendszerint önmaguk védelmére használják fel a hamisságot. A gyermek elcsavarja a történetet vagy hazudik azért, hogy megmeneküljön a büntetéstől. A felnőtt elferdíti az igazságot, hogy a maga számára valakit megnyerjen, vagy azért, hogy az igazság esetleges kellemetlen következményeit elkerülje. A hazugság szokássá is válhat. Ismertem egy embert, aki azt mondta egyszer: „Nekem könnyebb mellébeszélni valaminek, mint megmondani az igazságot”.

Diogenes keresett egy igaz embert; Jézus talált egyet. Valóban kiváltság az igaz ember megismerése és Jézus is örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy elismerését kifejezhesse.

Másik esetben Jézus egy asszonyt dicsért meg nagylelkűségéért. A történetet azóta is számtalanszor elmondják már. Jézus leült egy napon a templomban a persellyel szemben, és figyelte az adakozókat. Látta a jólétözött gazdagokat, akik jelentős összegeket adtak. Aztán egy asszonyt figyelt meg, aki nyújt ruhája zsebéből két kis pénzt vett elő. Jelentéktelen összeg volt ez ahhoz képest, amit a gazdagok adtak. Jézus elég közel ült, mindent látott és így szólt tanítványaihoz: „Mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet adott, mint a többi. Mert azok a fölöslegből adtak; ez pedig az ő szegénységéből, ami csak volt, mind odaadta, az ő egész vagyonát” (Mk 12:43-44).

A nagylelkűség a „generosus” szóból ered, ami azt jelenti: „nemes születésű”. Egy zsidó rabbival és egy presbiteriánus lelkésszel beszélgettem gyülekezeteink pénzügyeiről. A rabbi nagyon meglepődött, amikor megtudta, hogy mi nem vetünk ki adót sem egyénekre, sem családokra, mert teljesen önkéntes adományokból tartjuk fenn gyülekezeteinket. Én örülök annak, hogy olyan emberek adományából tartjuk fenn gyülekezeteinket, akiket nemes lelkük indít az adakozásra.

Más alkalommal Jézus elismeréssel szólt egy hálás emberről (Lk 17:11-19). Samáriában Jézus meggyógyított tíz belpoklost Ezek közül csak egy tért vissza, hogy megköszönje gyógyulását. Ezt az embert megdicsérte Jézus háláadásáért.

A hálát egy egyenlőoldalú háromszöghöz hasonlíthatjuk. Ennek egyik szögletében önmagunk vagyunk. Én például minden nap hálát adok Istennek azért, hogy van látó szemem, halló fülem, hogy épek a lábaim és testi-lelki egészségemnek örveidhetek. A másik szögletben ott vannak a hozzátartozók. Rokonaink, barátaink, ismerősök, akikért minden nap imádkozunk, és akikért hálát adunk. A harmadik szögben, legfelül van Isten többi áldásainak sokasága. Ha ezekre gondolok, az ének szövege jut eszembe: „Nézd az áldást, nézd meg egyenként, lásd az Úr kezéből mennyi jó is ért”.

Mindnyájan feltehetnénk a kérdést: Vajon Jézus engem is megdicsérne? Vajon örömet szerzek-e Neki? Ha kétségeink vannak erre vonatkozóan, határozzuk el még ma, hogy igyekeznünk fogunk dicsőretre méltó életet élni az Ő kedve szerint.

(Megjelent a Baptist World januári számában.)

Legyen hitetek Istenben!

Az apostol önvizsgálatra szólít: „Próbáljátok meg magatokat, hogy vajon hitben éltek-e?” (2 Kor 13:5). Ahhoz, hogy ezt az önvizsgálatot eredményesen elvégezhessük, szükség van arra, hogy világosan lássuk, mi a hit.

A hit nem vallási hovatartozás. Vanak vidéki tájegységek, ahol a baptistákat vagy pedig valamelyik szabad-egyházi csoporthoz tartozókat nevezik hívőknek. A megfogalmazás nem pontos, mert nem a vallási hovatartozás tesz hívővé vagy nem hívővé. A hit nem egy letűnt társadalmi rend itt felejtett öröksége, amelytől mennél gyorsabban szabadulnunk kellene.

A hit olyan előlegezett bizalom, amelyre lépten-nyomon szükségünk van a mindennapi életben is. A betegnek hinnie kell a sebészorvos gyógyító képességében ahhoz, hogy alávesse magát a súlyos műtétnek. Hinnie kell abban, hogy a gyógyszerész nem téved és nem fog mérget adni a gyógyszer helyett. Ha nem hinnie az orvossg gyógyító hatásában, nem venne be orvosságot. Az utazónak hinnie kell, hogy a vonat, az autóbusz, a repülőgép céljához juttatja, különben nem ülne bele. Sorolhatnám a mindennapi élet olyan példáit, amelyek szerint nélkülözhetetlen a hit, az előlegezett bizalom. Enélkül az élet elképzelhetetlen, sőt elviselhetetlen lenne. De az a hit, amelyre a Szentírás nevel, az más, az több ezeknél.

A hit Istennek olyan ajándéka, amellyel az embert magasabbrendűvé teszi minden más teremtménynél, mert hinni csak az ember képes. Az a hit, amelyre a Szentírás tanít, nem ünnepélyes érzés, hanem erős, életképes bizalom a személyes Istenben, és ez a bizalom a szent Isten szeretetére épül. A Szentírás üdvözítő hitre tanít, mert nem minden hit üdvözít. Üdvösség kizárólag csak az érettünk meghalt, dicsőségesen feltámadott, ma is élő és újra eljövendő Jézus Krisztusba vetett hit által nyerhető.

A Szentírás élő hitről beszél. Az élő

hit nem abban áll, miszerint hiszem, hogy van Isten, hogy valaha élt Jézus Krisztus. Az élő hit más, több ennél. Az élő hit személyes kapcsolat egy személyes Istennel. A hit az a lelki képesség, amellyel Isten ígéreteit megragadjuk. „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Róm 10:10). A hit az a kéz, amellyel megfogjuk a megfoghatatlant, az a szem, amellyel látjuk a láthatatlant. A hit az a hatodik érzékszervünk, amellyel tájékozódunk a természetfölötti valóságok felől, és amely által a Szentírás kijelentései tapasztalati valóságokká lesznek számunkra.

Kálvin azt mondja: „A hit a Szentléleknek a fénye, amely megvilágosítja értelmünket és erősíti szívünket, mert határozott meggyőződést ad arra vonatkozólag, hogy Isten egész bizonyosan úgy valósítja meg igazságát az életben, amint azt szent Igéjében megígérte számunkra. A Szentlélek tesz bizonyossákká bennünket arról, hogy Isten atyánk és mi gyermekei vagyunk” (Róm 8:16).

A Jézus Krisztusba vetett hithez dicső ígéreteket fűz a Szentírás. „Erről a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatát veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen őbenne” (ApCs 10:43). Hit által tisztítja meg mindnyájunk szívét (ApCs 15:9). „Sőt az Úr Jézus kegyelme által hiszünk — mondja Péter — hogy megtartatunk, miképpen azok is” (ApCs 15:9,11). Pál erre kapta a küldetését, „hogy bűneinek bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek a Jézus Krisztusban való hit által mindenek (ApCs 28:18). Aki hiszen őbenne — mondja János —, el nem kárhozik (Jn 3:18). Aki énbennem hisz — mondja az Úr Jézus —, örök élete van. „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével!” (Zsid 10:22), mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Hit és békesség törés által öröklőjük az ígéreteket (Zsid 6:12). „Akit Isten hatalma őriz

hit által az üdvösségre” (1 Pt 1:5). Ezért Pál apostollal kérjük, hogy „a reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljök a reménységben a Szentlélek ereje által” (Róm 15:13).

Pál apostol a hitet a kegyelmi ajándékok közé sorolja. „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van... Néme-lyeknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik... másnak hit, ugyanazon lélek által” (1 Kor 12) „...hívők-ké lettetek, és pedig, amint kinek-kinek az Úr adta” (1 Kor 3:5). „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért... hogy higgyetek őbenne” (Fil 1:29). Lidiának is az Úr nyitotta meg a szívét (ApCs 16:14).

A hitre jutás másik tényezője az Ige, mégpedig olvasás vagy hallgatás által. Pál így érvel: „Mert minden, aki segítségül hívja az Úrnak nevét, megtartatik. De mi módon hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?... Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Róm 10:13-17). A Szentírás éppen ebből a különleges célból íródott, hogy a hitre segítsen. „Ezek pedig azért írtak meg — mondja János —, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt híven életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:31).

Mind emellett — hogy a hit Isten kegyelmi ajándéka, amelyért imádkozni nemcsak hogy lehet, hanem kell is — annyira nem független a saját akarattunktól, hogy parancsolatunk van rá: „Ez pedig az ő parancsolata, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében” (1 Jn 3:23). Ezért időszerű az apostoli felszólítás: Vizsgáljátok meg, hogy vajon hitben éltek-e? Mert ha az Úr eljön, az ő szemei a hitre néznek. Akkor nem az lesz a döntő: „avagy talál-e hitet a földön!” Hanem ez: „avagy talál-e hitet a szívemben! Nem is akármilyen hitet, mert azt akarja, hogy hitünk dicsőretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsassék (1 Pt 1:7).

Herjeczki András

A tények bizonyító ereje

Papi békegyűlést rendezett a Hazafias Népfőnt Budapesti Elnöksége május 28-án, az Új Városháza dísztermében. A gyűlés hallgatósága — az egyházak nagybudapesti lelkesi kara — előre értesülhetett az alkalom napirendjéről a meghívókból. Juhász Róbert, a HNF Országos Tanácsa Titkárságának osztályvezetője tartott előadást időszerű belpolitikai eseményekről. Tájékoztatójában várhatóan napjaink legközpontibb közéleti kérdése, a június 15-én sorra kerülő országgyűlési képviselőválasztás nyert legnagyobb teret. Az előadást számos hozzászólás követte, majd D. Káldy Zoltán ev. püspök zárószavával ért véget az igen meleg hangulatú gyűlés. Alábbiakban Juhász Róbert beszédének főbb gondolatait eleve-
nítjük fel.

A gyűlés időpontjáig a mintegy 350 képviselői körzetben már megtörténtek a jelölések, 34 választókerületben két jelölt állítása mellett döntöttek. Az eddigi négy esztendő időszak helyett ezennél 5 évre kapnak megbízást a képviselők.

Jún. 15-én 7,5 millió szavazó járul az urnák elé. Igen öröndetes az, hogy társadalmi fejlődésünk az össznépi jelleg felé tart, s ma már elmondható az, hogy társadalmunkban minden jószándékú ember legfontosabb érdekei egybeesnek. Ma már világos és hangoztatott tény az, hogy országunkban nem a vallásos és nem vallásos emberek, hanem a

szocializmus hívei és ellenségei állnak szemben egymással.

A Hazafias Népfőnt — hasonlóan a négy évvel ezelőthöz ma is igényli a hívő emberek támogatását, s ennek érdekében kéri az egyházi személyeket, hogy buzdítsák híveiket közös utunk támogatására. Igen jól szolgált az egyházak és az állam közötti együttműködés fejlődését az a számos nyilatkozat, melyeket az egyházak a közelmúltban küldtek el híveikhez. Ezek a körlevelek politikánk támogatására orientáltak a hívőket.

Ma már nemcsak az a tény, hogy az egyházak megtalálták együttműködési területeiket ebben a társadalomban, hanem az is világos, hogy az elmúlt időszak nagy eredményeiben ennek az együttműködésnek is jelentős része van. Ezek a tények igen beszédesen bizonyítják, hogy milyen nagy hiba lett volna az elzárkózás híveire hallgatni. A korai időszakban gyakorta hangoztatott jelmondat volt egyházi részről az a bibliai idézet, „adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak...” A szövetségi politika mai érvényesülési fokán semmi-
képp nem vonható államrendünk, s az egyház viszonya, valamint a római impérium s az akkori kegyes emberek viszonyával párhuzam. Ez a képlet mai viszonyainkban már nem a tényeket fejezi ki. Ide kívánczik egy egyszerű hívő ember megnyilvánulása. — „Házánkban voltak úgynevezett istenhívő kormányok, melyek istentelen cseleke-

deteket műveltek, vagy engedtek meg. Miért ne támogatnám azt a kormányt, mely ugyan nem istenhívő, de amit cselekszik, Istennek tetsző?”

Egyházi körökben visszatérő a hála hangja azért, amit kapott és kap az egyház és annak tagjai társadalmunktól. Elgondolkodtató, hogy a sokszor hangoztatott hála olyanért szól, amiért az egyháztagok a társadalom egészével együtt kemény munkával, becsületes helytállással megdolgoztak. Az eredmények feletti öröm inkább sarkalljon konstruktívabb viszonzásra: nagyobb felelősségre, tudásközlésre, többtevésre, hogy a közös küzdelem még nagyobb eredményekkel járasson.

A lezajlott jelölőgyűléseken az előbbiekkal azonos számú papképviseelő kapott bizalmat. Hangzott el az utóbbi időben is kérdés, hogy vajon a papképviseelő a vallásos emberek érdekeit képviselik? Természetesen a képviselőnek az összes megbízott képviselőnie kell. A nem vallásos képviselőnek ugyanúgy képviselni kell a hívők érdekeit, mint ahogy papképviseelő nem hívő megbízóik ügyét is szívóköny hordozzák.

Szükséges tehát, összefogva, minden erőt latbavetve harcolni a nagy társadalmi célkitűzésekért, melyek minden becsületes állampolgár érdekeit szolgálják. Segíteni nagy nemzeti ügyünket, az 5 éves terv nagy feladatainak megvalósítását. Amikor az ország hívő és nem hívő polgárai elindulnak a szavazóhelyiségek felé, hogy honpolgári kötelességüknek eleget tegyenek, igenlő válaszuk egyúttal igen lesz a célkitűzésekre, további együttes utunkra.

F. L.

Nagy haraggal elment

2 Kír 5:9-15

Amikor egy ilyen mondatot olvasunk, személyek, események jönnek elénk emlékeink tárházából. Olyan személyek, akik hasonló módon távoztak tőlünk, bizonyos okok miatt. Igénkben Naámán volt az az ember, aki nagy haraggal távozott, akiről az első versben azt olvassuk, hogy vitéz, hős, nagyrebecsült ember, a siriai sereg fővezére, de belpoklos volt. Mindennapi életünkben azt láthatjuk, bárkivel egyformán előfordulhat, hogy nagy haraggal távozik. Ez az ördög munkája. Sok esetben az ember képmutató módon leplezi, eltakarja a keblében dúló vihart, haragot, nem csapkodja az ajtót, nem kiabál, de ez még nem jelenti azt, hogy nem haraggal a szívében távozik. Naámán kimutatta haragját.

Különös az a tény, hogy Elizeustól az Úr prófétájától távozott el nagy haraggal. Hát még az Úr szolgáitól is lehet így távozni? Vajon te nem mentél még el haraggal a szívedben, feldúlt lelkiállapotban? Ha Elizeustól, akiben és aki által olyan csodálatosan munkálkodott az Úr, így távozott egy ember, sokkal inkább előfordul hasonló eset velünk, Istennek mai szolgálival, akikben talán több erőtlenség, hiba van, mint Elizeusban...

Az is megtörtént már, hogy testvértől, családjától, munkahelyéről vagy a gyülekezetből távozott valaki nagy haraggal. Velel nem történt még ez meg? De miért lehet így elmenni? Amit Naámán életében látunk, az általános jelenség. Nem fogadták megfélemlítő módon. Még ki sem jött hozzá Elizeus, csak üzent neki. Ő, aki hozzá volt szokva, hogy az egész ország hódol előtte, nagy tisztelettel veszi körül, most ilyen rangjához nem illő, rangján aluli fogadtatásban részesült. Tehát megsértették önértékét. Ez velel nem történt még meg, amikor nem úgy fogadtak valahol, amint elgondoltad? Talán vezető vagy valamilyen munkahelyen vagy valamilyen gyülekezetben, és elmentél egy lelkipásztorhoz, testvérehez vagy a gyülekezetbe, és ott észre sem vettek. Talán csak az udvaron, az előszobában vagy a konyhában fogadtak. Milyen érzést váltott ki belőled? Te is nagy haraggal távoztál?

Vagy általad jónak elgondolt tervet vitél, és azt semmibe sem vették. Naámánál is ez volt a probléma. Elizeus nem ment ki hozzá otthonából, nem kente be kenőccsel a beteg testrészt, nem az ő elgondolása szerint cselekedett, hanem elküldte, hogy fürdjön meg a Jordán vizében. Ilyen nevetséges utbaigazítást adni! Vajon nem okozott már neked is felháborodást lelkipásztorod, testvéred egyszerűnek látszó javaslata?

Talán rangodhoz nem illő feladatot bízta rád, ezért távoztál el nagy haraggal? Aki sértődött, haraggal a szívében távozik, meg tudja magyarázni, miért, és akik hallgatjuk, ha csak az értelmünkre figyelünk, azt mondjuk: igazad van, testvér! Ha azonban a szívünk, lelkünk hallgatunk, nem állunk az ilyen ügy mellé, nem pártoljuk a haragos külülettű testvért. Úgy teszünk, mint Naámán szolgálai, ha igazi szolgálai vagyunk Urunknak. Igyekezzünk rávezetni a haraggal telt testvért helytelen magatartására. Ha valami nagy dolgot kért volna tőled, nem engedelmeskédte volna? Gondolj arra, hogy nagy utat tettél meg! Hány éves tag vagy már? Vigyázz, nehogy a tetted miatt semmivé váljék fáradozásod, lelki házad építése! Ne gondold a legrosszabrá, feltételezz egy kevés jót abban is, aki így megsértett, hiszen ő is az Úr gyermeke, szolgálja, ő is üdvözülni szeretne. Te nem ismered a hátteret, ami miatt olyan fogadtatásban részesültél, ami miatt nem hallgattak meg, nem teljesítették elképzelésedet.

Gondolj arra, önértékben megsértett testvér, hogy ember haragja Isten igazságát nem munkálja. Még ha látszólag igazad van is, a harag akkor is a Sátán eszköze. Ne adj helyet az ördögnek, az ősi Diabolosnak, aki a békességet szét akarja rombolni. Ha az Úr gyermekének, szolgájának vallo magad, ne feledd el, amit az Úr mond: „Az én szolgám... nem kiált és nem lármáz, nem hallatja szavát az utcán” (És 42:1-2). Fogadd szívedbe Isten békességét, akkor egészen másként látod a helyzetet, testvéredet, lelkipásztorodat, a gyülekezetet, a családot, a munkatársadat. Akkor örömmel tudod énekelni: „Már jó minden, most jó minden, megtaláltam azt, aki mindent jóvá tett.”

Fülep Sándor

Haladjunk bátran a jó úton!

Országos Beszámoló Közgyűlésünkön, melyet április 18-án tartottunk, két beszámoló hangzott el közösségi életünk jelenlegi helyzetéről, eredményeinkről, feladatainkról. Mészáros Kálmán alelnök testvér elsősorban a szakbizottságokról, Révész László alelnök testvér pedig a missziókerületekről adott jelentést. Az alábbiakban szemelvényeket közlünk a két alelnöki beszámolóból, valamint abból az előadásból, melyet Békefi Pál lelkipásztor testvér tartott: „Lelkipásztori szolgálatunk a harminc év tükrében” címmel. (A fenti előadásokat a Lelkésztájékoztató következő száma teljes terjedelmükben közölni fogja.)

Részletek Révész László alelnöki jelentéséből

„Az 1975-ös esztendő első napján Isten olyan igei szakaszra irányította gyülekezeteink figyelmét, amelyek hálaadással és reménységgel töltötték el mindnyájunk szívét.

Jézus Krisztussal kapcsolt össze, aki tegnap és ma és örökké ugyanaz.”

„Az emberek megmentése érdekében végzett missziós szolgálatunk, a gyülekezeti tagok nevelése, lelki erősítése, valamint az emberiségért vele párhuzamosan végzett diakóniai szolgálatunk erőforrását, mértékét és e szolgálat ütemét Jézus Krisztus áldozatos élet példája és örökérvényű tanításai adják.”

„Szilárd meggyőződésem, hogy azok a gyülekezeti tagok, akik valóban megízlelték Jézus Krisztus kegyelmét, megismerték a teljes Írást, igazságaihoz szabják életüket, azokat nem keriti hatalmába az élettelen vallásosság, ugyanakkor nem ragadja el őket a különböző irányból érkező tévtanítások szele sem.

Ezért van nagy jelentősége a lelkipásztorok és igehirdetőhelyettesek következetes, világos igei tanításának.”

„Az utóbbi hetekben különböző szinten emlékezett meg országunk népe, közöttük egyházunk is, felszabadulásunknak 30 éves évfordulójáról és az azóta megtett útról.

Különböző szakaszai voltak ennek az útnak. A gond és az öröm gyakran váltották egymást, de a nemes célok mindig erőt adtak a népnek és azok vezetőinek az újrakezdéshez, a továbbhaladáshoz. Örömmel várásabbá, teljesebbé az teszi igazán, hogy valamilyen módon mi is munkálói lehettünk a 30 év alatt elért egyszerű eredményeknek.”

Gyülekezetünk életét, végzett missziós szolgálatunkat nagy mértékben befolyásolta az elmúlt 30 év alatt az egész világra jellemző urbanizáció felgyorsult folyamata. E gyülekezeteink tagjai új munkahelyekre jártak el dolgozni, ott később letelepedtek és így, az amúgy sem nagy létszámú gyülekezeteik kezdtek elnéptelenedni. Több kis gyülekezetet ez azért is érintett olyan érzékenyen, mivel a fiatalabb generáció, vagy több gyerekes családok változtatták meg lakóhelyüket.

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy ezek az emberek nem mindig keresték az új helyen a lelki közösséggel a kapcsolatot. Aki nekik vágyuk volt erre, azok tovább élhették közösségi életüket az új környezetben.”

„Az elmúlt év őszén valamennyi egyházkerület megtartotta az egyházkerületi gyűlést. Ezen az egyházkerületből érkezett lelkipásztorok, küldöttek mellett részt vett egyházunk elnökségének és a Diakónus-Bizottságnak vagy az Ellenőrző Bizottságnak egy-egy képviselője.

Az egyházkerületek vezetői beszámolóikban összegezték az elért eredményeket, őszintén feltárták a hiányosságokat

Oncken J. Gerhard megtérése

(Befejező rész)

1834. év tavaszán levelet küldtem az akkor éppen Halléban időző Sears tanárhoz, kérve őt az alámerítés elvégzésére. Április 21-én Sears el is jött és este az Englische Planke 7. sz. alatti lakásomon kihallgatott minket, másnap pedig este 8-9 óra között a kis sereg a Sandthor-tól (Homokkapu) elindult, hogy a szent szertartásban részesüljön. Egy barátunk a csónakjával már várt reánk, és az Elba túlsó partjára, Steinvärderbe vezetett.

Aldaj én leltem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Miután már évek hosszú során égett bennem a vágy Krisztus Urunkat az alámerítésben is követni, ebben a nagy előjogban tegnap este részesültem. Az alámerítést a hamiltoni szeminárium tanára Sears Barnas testvér végezte. Velem együtt a következő testvérek és testvérnők merítkeztek alá: az én drága hitvestársam Oncken Sára, Lange Dietrich cipész, ennek a felesége, Krüger Henrik cipész, Buckendahl Ernő tükör és képerlet készítő és Gusdorff János volt zsidó vászongyáros. Gyönyörű idő volt, az Úr minden tekintetben segítségünkre volt. Örömtelt szívvel léptem a víz hullámaiba és hálás ajakkal tettem lábaimat a partra.”

Másnap, április 23-án délelőtt 10 órakor az új tagok Oncken lakásában jöttek össze, hogy Jézus gyülekezetébe olvadjanak be. Sears felszólítására előljárónak és tanítónak egyhangúlag Onckent választották meg, akit Sears kézrátévéssel és imával szolgálatába ünnepélyesen beiktatott. Ezután következett az Úrvacsora, amelyet az apostolok rendelete szerint ünnepeltek és mind a heten szívből-lelkezően összeforrt fogadalmat tettek, hogy az Úr rendeleteit be fogják tartani, fegyelmet gyakorolnak és egymást támogatják.

Erőt és örömet csakis a mindenható Istenben való bizalom nyújthatott nekik, abban az időben, amikor minden oldalról a „münsteri anabaptisták”-kal rettegtek őket. Oncken maga is így vélekedett: „Nem mondhatom, hogy a reménynek még csak árnyalata is lett volna szívémben arról, hogy a megalakult gyülekezet megmarad és növekedhet tovább. Csak annyit tudtam, hogy ez Isten akarata s a következményekkel nem kell törődnöm, mert a jövőt az ő gondjaira bízom.”

Így írtak Oncken életrajzírói (Lehmann J. és Luckey J.) és így mondta el maga is, hogy hogyan lett baptista. Amikor 1972-ben a magyarországi baptizmus 125. évfordulóját ünnepeltük, az ő vezérlő jellegét, amit pecsétjére vésetett, írta föl a Nap utcai templom bemejtő medencéje fölé. Ez a jel, mint időszerű figyelmeztetés szolt hozzánk: Pro Dei gloria et bono publico! Isten dicsőségére és a köz javára!

Dr. Somogyi Barnabás

és rámutattak azokra a feladatokra, amelyeket a következőkben el kell végezniük.”

„Az 1974-es esztendőben két lelkipásztorat avathattunk közösségünk. Jóföldi Gábor testvért a böhönyi körzetben avatták lelkipásztorrá 1974. július 16-án, Szlepák Lajos testvért pedig Földesen 1974. július 21-én.

A Főpásztor vezetése alatt végzett munkájukat tegye áldássá Isten mind a két körzetben.”

„Az egyházkerületek, illetve körzetekből beérkezett adatok szerint 1974. decemberében az országban levő gyülekezetek száma: 485. 212 helyen a tagok létszáma meghaladja a 20-at. Az összes lelkigondozottak száma: 19 080 fő, amelyből az úrvacsorázó gyülekezeti tagok száma: 12 070 fő. 1974-ben gyülekezeteinkben 212 testvért merítettek be. Törölték a tagok névsorából 81 főt, visszavettek 87 testvért. Eltemetettek száma: 249. Házasságkötés 103 esetben volt és 186 gyermeket mutattak be gyülekezeteinkben.”

„Isten iránti hálaadással valljuk, hogy van küldetésünk ebben a világban.

Soha nem szabad megfélekednünk örökérvényű feladatunkról, a Krisztus szeretetéről szóló bizonyosságtételről, amely ha különböző módon történik is, a lelkipásztoroknak és a gyülekezeti tagoknak egyaránt feladatuk.

Munkáljuk gyülekezeteinkben a testvéri közösség egészséges ápolását, amely által a gyermekek, ifjak és idős testvéreink is megtalálják helyüket a gyülekezetben és ott hasznos szolgálatot végezhetnek.

Diakóniai feladataink végzésére Krisztus életpéldája és tanítása buzdít. Ő nyithatja meg szemünket a jövőben is, a ma ránk váró feladatok végzésére. Ezen a területen továbbra is szeretnénk együttmunkálkodni más taggyházakkal.

Tovább szeretnénk ápolni a különböző baptista szövetségekkel eddig is egészségesen fejlődő kapcsolatunkat, abban a biztos tudatban, hogy tudunk segíteni egymásnak, Istentől kapott közös feladataink jobb végzése érdekében.

Mészáros Kálmán alelnöki jelentéséből

„Egy évvel ezelőtt, március 28-án tartottuk meg az Országos Beszámoló Közgyűlést. Az azóta eltelt időszak eseményekben most is gazdag volt. Megfeszített munkatempót igényelt elnökségünk minden tagjától, Országos Központunkban dolgozó testvéreinktől, de a maguk területén az egyházkerületek, valamint a szakbizottságok vezetőitől is. A közbeeső időszakban kétszer értekezett az Egyháztanács és majdnem havonként a Központi Tanács, amelynek munkájáról hírt adtunk alkalmanként a Békehírnök és Lelkésztájékoztató lapjain. A lelkipásztorok számára is rendeztünk két alkalommal értekezletet, az egyiket 1974. szeptember 9-13-ig Balatonföldváron, amely jó alkalomnak bizonyult az egészséges közszellem ápolására, a testvéri és szolgatársi viszony elmélyítésére, valamint teológiai, társadalmi kérdésekben való tájékoztatásra, egyházi életünk főbb eseményeinek ismertetésére, de ugyanakkor a pihenésre is.”

„Egyházi életünk irányításához jó szervezésre van szükség. Jó szolgálatot tesz ehhez, hogy a különböző területeket felölő munkákat szakbizottságok végzik. A szakbizottságok tevékenységét pedig ún. koordináló üléseken irányítjuk. Úgy látom, hogy a félvéneként sorra kerülő koordináló üléseink nagyban segítik a harmonikus és rendszerezett munkamenetet, jó ha tud az egyik bizottság arról, hogy milyen feladatot végez a másik, hogy ne alakuljanak felesle-

Az ember teremtése, bűne és bukása

„A Magyarországi Baptista Egyház Alapokmányai” címmel megjelent egyházunk új hitvallása és szervezeti szabályzata. Hiteletünk alapvető kérdéseit tartalmazza, s gyülekezeti életünk szabályait. Országos központunkban kapható 30 forintot áron. Legyen ott minden baptista család könyvespolcán!

A következőkben a Hitvallás 3. pontját, s az ahhoz fűzött magyarázatot közöljük.

Hitvallásunk 3. pontja tömören foglalja össze mindazt, ami az ember teremtésével és bűnbeesésével kapcsolatos. Nem azt taglalja, hogy hogyan történt a teremtés és a bűnbeesés, hanem azt, hogy mi történt — hitünk szerint — azután, hogy Isten kimondotta: „Teremtsünk embert!” Tényeket közöl.

1. Az embert Isten teremtette (És 45:12, Mt 19:4, ApCs 17:26).

Örök kérdés: Honnan vagyunk mi, emberek! Kétféle választ adhatunk asszerint, hogy milyen világnézeti álláspontot foglalkunk el. A materialista gondolkodó azt mondja: Az ember, a legfejlettebb élőlény a folyamatos fejlődés eredményeként jött létre. A hívő: Az embert Isten teremtette. Mindkét választ hiten alapul, ui. egzaktt módon egyiket sem lehet bizonyítani. Nincs olyan materialista tudós, aki kísérletileg ellenőrizhető módon tudná bizonyítani állításának helyességét, s nincs az a hívő, aki értené a teremtés titkát, vagy bizonyítani tudná a maga igazát. Persze mindkét oldalon erőltetik a bizonyítást, sokszor a tudományosság fogalmának tágitása árán is, hogy a szoros értelemben tudományosan igazoltnak aligha mondható hipotézis beleférjen a kitágított fogalomkörbe. — Titokkal állunk szemben, s a megfjtéshez nem ismerjük a kulcsot. A hogyanra senki sem tud egyértelműen válaszolni.

Mivel azonban mi baptisták (természetesen más keresztyénekkal együtt) hisszük azt, hogy a Szentírás Isten üzenete, s hogy annak kijelentései igazak, nem bízzuk magunkat csupán az értelmünkre, hanem véleményalkotásunkban befolyást engedünk az Ige tanításának, sőt egyenesen arra alapozzuk hitünket. Nem lehet vita közöttünk azon, hogy honnan van az ember. Válaszunk egyértelmű: „Az embert Isten teremtette.”

2... a saját képére és hasonlatosságára, jónak és igaznak (1 Móz 1:26-27, 5:1, Préd 7:29).

Ez a kinyilatkoztatás tanítása, tehát hisszük. Ezen nem lehet vita. Afelől azonban már nyugodtan disputálhatunk, hogy vajon mit jelent a „saját képére és hasonlatosságára” kifejezés. Megvan-e ma is az embernek az „istenképűsége”? Ahelyett, hogy felsorolnánk azokat a válaszokat, amelyeket adtak a történelem során a fenti kérdésekre, összefoglaljuk a magunk nézetét.

(Folytatása következik)

Ifjú Almási Mihály